

Yağmurlu Bir Gün

O kadar yağmurlu bir gündü ki böyle bir günde kimsenin canı dışarıya çıkmak istemezdi. Yağmur gecedен bu yana hız kesmeden, sağanak halinde yağmaya devam etmişti. Öylesine gürültülü yağıyordu ki.. Güneş yüzünü hiç göstermemişti. Öğlen saatleri olmasına rağmen hava karanlıktı. Böyle günlerde kimleri evde pineklemeyi tercih ederler. Elleri-ne gazetelerini alıp gözlerine okuma gözlüklerini takarak en sevdikleri terliklerini ayaklarına geçirirler. Ve en sevdiği yüksek arkalıklı okuma koltuklarına kurulurlar ve başlarlar okumaya. Gazetede gerekli gereksiz ne varsa okurlar böyle günlerde.. Sanki bugünün keyfini sonuna kadar çıkarmak istiyormuşlarcasına. Böyle günlerde kendileri dışında kalan tüm dünyayı, düşünceleri gereken tüm işleri, tüm dertlerini yağmurun yağdığı süre boyunca, hava

yeniden açıncaya kadar bir kenara koyarlar, kendilerince unuturlar. Yalnızca gazetelerine verirler kendilerini.

İşte bugün de M. Bey en sevdiği koltuğuna rahatça yerleşmiş, elinde senelerdir abonesi olduğu ve özellikle böyle günlerde baştan sona okumaktan çok daha fazla keyif aldığı X gazetesi, gerçek bir iç huzuruyla bütün dikkatini sanki o anda dünyanın en önemli işini yapıyor-muş gibi gazetesine okumaya vermişti. Dışarıda yağmur olanca gücüyle yağmaya devam ediyordu. Tek katlı, küçük evin pencereleri yağmurun şiddetinden sarsılıyordu. Çatıda hareket eden kiremitlerin sesini duyabiliyordu M. Bey. Fakat bu olanlardan endişe duymak şöyle dursun bugün böylesine yağmurlu bir gün olduğu için mut-luydu. Evet ev küçüktü fakat ne mutlu ki bir şömine vardı evin içinde. M. Bey de böyle bir günde kendisini kimsenin ve hiçbir şeyin rahatsız etmeyeceğinden emin bir şekilde bu şöminenin yanındaki yeşil çiçek desenli berjerine oturmuş, ayaklarını uzatmıştı. Karşısındaki berjer boştu.

O gün gazetede Perulu bir adam ile ilgili çok ilginç bir haber vardı. Bu adam bir maden işçisiydi. Ve olayın ol-duğu gün tatildi. Karısı her zaman ekmek pişirdiği fi-rında o gün yanlışlıkla kocası olan bu zavallı maden iş-çisini pişirmişti. M. Bey okuduklarına inanamadı önce. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Böyle bir şey gerçekten müm-kün olabilir miydi? Bir daha okudu haberi, bir daha ve sonra bir daha.. Kesmeliyim bu haberi diye bir düşünce

geçti zihninden. Evet doğrudu? Kadın 45 yıllık kocasını gerçekten de yanlışlıkla ekmek fırınında pişirmişti. Fırın evlerinin bahçesinde yer alıyordu ve öylesine büyüktü ki kocası fırını temizlemek için her ay fırının içine girer ve içini bir güzel temizlerdi. Çünkü karısı fırının içine girmek için çok iriydi. Fakat adam ufak tefek ve zayıftı, fırının ağzından kolaylıkla girip çıkabiliyordu. O akşam da öyle olmuştu. Aylık temizlik günlerinden biriydi. Adamcağız gece fırını temizlemek üzere fırının içine girmiş ve temizledikten sonra da öylesine yorulmuştu ki orada uyuyakalmıştı ve kapak da gece yarısı üzerine kapanıvermişti. Ertesi sabah karısı fırını yakmış ve komşusuna hamur yağurmaya gitmişti. Ve elbette fırının kapağını da sıkıca kilitlemeyi ihmal etmemişti ve maalesef bu esnada adamcağız hala fırının içinde uyuyordu.

M. Bey haberin tamamını okuduktan sonra göz yaşlarına hâkim olamadı. Ya kendi karısı da ona böyle bir şey yapmış olsaydı! Gerçi onların bahçelerinde bir ekmek fırınları yoktu, kendi ekmeklerini kendileri yapmıyorlardı ama olabilirdi yine de.. Bu yaşına kadar öğrendiği bir şey varsa o da hayatta her şeyin mümkün olduğuydu.

M. Bey'in karısı da yoktu gerçi. Yalnız yaşıyordu. Eşi yıllar önce vefat etmişti. Ama bu gerçek onun böyle bir düşünceye kapılmasına engel olmadı. 40 yıl birlikte yaşamışlardı. İyi kötü günleri olmuştu. Ama velev ki bir fırınları olmuş olsa bile herhalde böyle bir şey yapmazdı kendi karısı ona. Yapar mıydı yoksa.. Tekrar hüznünlendi.

O, habere ve düşüncelere dalmışken kapının zili çaldı ansızın. Böyle bir günde kim dışarıya çıkar ki, diye düşündü. Yağmur hala devam ediyordu. Gazetesini koltuğun yanındaki fiskosun üzerine gözlüğünü de onun üzerine bırakarak istemeye istemeye kapıyı açmaya gitti. Gelen postacıydı. Tahmin etmeliydi. Böyle bir günde mecbur olmadıkça kimse dışarı çıkmak istemezdi çünkü.

Postacı kendisine Amerika'da yaşayan karısının kız kardeşinden bir mektup getirmişti. Şaşırды M. Bey. Talat Hanım kendisine hiç mektup yazmamıştı şimdiye kadar çünkü. Bu mektup da nereden çıktı şimdi. Ne tuhaf şeyler oluyordu bugün böyle. Altı üstü sıcacık yanan şöminenin yanında en sevdiği koltuğuna oturup tam bir huzur ve sakinlikle gazetesini okumak, bu yağmurlu günün keyfini çıkarmak istemişti oysa ki M. Bey. Fakat önce gazetede ki haber şimdi de bu mektup. Mektubu aldı. Postacının paltosunun üzerinde sarı uzun bir yağmurluk vardı. Yağmurluğunun şapkasını da kendi şapkasının üzerine geçirmişti. Yağmurluğundan ve yağmurluğunun şapkasından şıpır şıpır sular damlıyordu. Postacının yüzü de sırılsıklam olmuştu. Kirpiklerinin uçlarından bile sular damlıyordu. Buna rağmen postacının hiç de acele eder bir hali yoktu. Böyle bir havada dışarıda olup da böylesine sakin olabilmek.. Postacının bu tavrı M. Bey'i hafifçe sinirlendirdi. Üstelik onu en büyük zevkinden de kısa bir süreliğine dahi olsa mahrum bırakmıştı. Başka bir gün getiremez miydi şu mektubu. Üstüne üstlük de mektup şimdiye kadar varlığını bile unuttuğu bir insandan geliyordu.

Mektubu M. Bey'e teslim ettikten sonra arkasını dönererek ağır adımlarla, hiç acele etmeden yürüyüp gitti Postacı. M. Bey böyle bir havada onun böylesine acele etmeden yürümesine şaşırды bu sefer de. Bir tuhaflık daha. Bahçe kapısından çıkana kadar onun arkasından bakakaldı. Postacı bahçeden çıktı ve dönüp bahçe kapısını yine aynı sakin tavırla kapattıktan sonra yoluna devam etti. Fakat kendisini izlemekte olan M. Beyi fark etmedi.

M. Bey bakışlarını elindeki zarfın üzerine indirerek kapıyı kapattı. Zarf biraz ıslanmış ve yıpranmıştı. Üzerindeki mürekkep yayılmaya başlamıştı. Mektubu fiskosun üzerine, gazetenin yanına bırakarak koltuğuna yerleşti. Herhalde artık bugün onu yerinden kıpırdatacak bir başka olay daha olmazdı. Gazetesini yeniden eline aldı. Gazetesini okuyup bitirmeden önce mektubu açmak istemiyordu. Biraz üşüdüğünü hissetti. Gözü şömineye takıldı. Ne yazık ki şöminedeki odunlar yanıp tükenmişti. Şömineye odun atması gerekiyordu; son bir umut şöminenin yanındaki odun kovasına baktı. Fakat kovada hiç odun kalmamıştı. Şimdi dışarıya çıkıp odunluktan odun getirmesi gerekiyordu.

Gazeteyi aldığı gibi yeniden fiskosun üzerine bıraktı ve istemeye istemeye yerinden kalktı. Kalın paltosunu sırtına geçirerek odunluğa gitti. Yağmur hız kesmeden yağmaya devam ediyordu. M. Bey kapıyı kapatırken anahatarı kapının üzerinde unuttuğunu fark etmedi. Ve eve dönüşüne kadar da fark etmeyecekti. Odunluk evin bitişiğinde küçük ahşap bir kulübeydi. Kapıyı açar açmaz

ayaklarının dibinden bir kedi fırlayıp kaçtı. Fakat M. Bey buna aldırmış etmedi. Çünkü aklında gazetesinden başka hiçbir şey yoktu. Kovayı bugün bir daha dışarı çıkmasını gerektirmeyecek şekilde iyice odunla doldurduktan sonra odunluğun kapısını kapattı ve eve döndü. Evin kapısının önüne geldiğinde ceplerini yokladı fakat anahtarı bulamadı. Kovayı yere bıraktı, iki eliyle ve bu kez tüm gücüyle anahtarı bulmaya çabaladı fakat anahtar yoktu. Anahtarı yanına alıp almadığını hatırlamaya çalıştı. Fakat bu konuda hiçbir şey hatırlayamadı. Zihni gazetesiyile ve gazetede okuduğu Perulu adam ile ilgili haberle öylesine doluydu ki. Sonunda anahtarı içerde unuttuğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Yağmur hala olanca kuvvetiyle yağmaya devam ediyordu ve M. Bey şimdi evin dışındaydı. En sevdiği koltuk boştu ve gazetesiyile de fiskosun üzerinde okunmayı bekleyen tuhaf bir mektubun yanında duruyordu.